Charlie Kirk, the gatekeeper

Rolul lui Charlie Kirk era să țină o parte din tineretul american pe plantația partidului republican. Adică era un gatekeeper („ușier”) pentru idei politice acceptabile și o garanție că farsa bipartizană e perpetuată și nu moare în fața televizorului, odată cu generația boomer. El nu umbla prin campusuri ca să dea o voce tinerilor, să revigoreze politicul, să aducă înlocuitori mai inocenți în locul politrucilor compromiși. Dimpotrivă, venea dinspre puhavii din fotolii de senatori spre tineri, ambalându-le putreziciunea în ceva „fresh” și „cool”, de care să te pasionezi. Eventual, mai selecta același tip de stârpitură arivistă, cu ambiții personale, dar mai juvenilă.

Postul lui în toată schema era să vândă „echipa noastră”, a „șepcilor roșii”, ca și cum ar fi ceva relevant și benefic, împotriva echipei lor, a tricourilor albastre. Și era foarte bine plătit pentru asta: 85 de milioane de dolari pe an aduna ONG-ul lui! De unde venea atâta bănet? De la aceiași sponsori, care „bagă bani” în politică în general, în politicieni banali sau atipici ca Donald Trump. Dacă nu fix de la ei, măcar de la niște fundații de „filantropi”, de-alde Miriam Adelson, Elon Musk, Peter Thiel, frații Koch, Paul Singer… La fel cum și la ceilalți sunt mereu disponibili binefăcători ca George Soros, Bill Gates, Michael Bloomberg, Serghei Brin…

Pentru oligarhie, costul tineretul e o corvoadă la fel de neplăcută ca îmbuibarea politicienilor gerontocrați, dar ambele la fel de necesare pentru a păstra mecanismul uns și profitabil. Bănuiesc că nu e nimeni bucuros să îi finanțeze senilitatea lui Biden sau infantilitatea lui AOC, dar hei, democrația e cel mai bun sistem social acceptabil! Sunt costuri, la fel cu publicitatea stradală, la radio și pe internet. Cumva trebuie să acoperi și nișe de care ești străin, pentru că agenția de marketing îți explică de ce e indispensabil. Așa ajung securiști bătrâni să plătească măscărici de radio-TV gen Vlad Craioveanu, Mihai Morar, Mircea Badea, care chipurile sunt niște rebeli și ajung la alte generații cu mesajele uneia sau alteia din părțile sistemului.

Sigur, Charlie Kirk avea o familie frumoasă, pentru care dispariția lui e o tragedie. Era tânăr și nimeni n-ar trebui să moară pentru ideile lui. Chit că el nu avea profilul martirului, nu-și propusese să moară pentru niște idei, ci să trăiască foarte bine pe marginea lor. Cu atâția bani și faimă reușise să ia și o blondă fostă miss, mult peste ce i-ar fi permis să spere capul subdimensionat și gingiile vizibile. Per total, era un bărbat de succes din sistemul show-biz-ului politic, a cărui existență a fost curmată în cel mai absurd mod.

E greu să-ți amintești ceva memorabil spus de el, pentru că rolul lui era să fie un ventilator de banalități pentru tineri mediocri. La fel cum nimeni nu ține minte lucruri memorabile spuse de Mugur Ciuvică, Bogdan Chireac, Monica Tatoiu, Alex Coita și alți „invitați permanenți”, care au un rol similar pentru o altă felie de vârstă. În fișa postului lor e să repete niște lucruri, care să le reconfirme altora platitudini deja auzite cu alte ocazii, pe care între timp le cred propriile lor gânduri.

Puțin diferit, Charlie de la UTC-ul american avea ca prioritate mobilizarea într-o direcție partizană. Ceva care să țină în priză nucleul votant, baza de unde se recrutează lipitorii de afișe, colectorii de donații, împărțitorii de fluturași. Era ca un fel de galerie, care trebuie să țină gloatele în oarece tensiune, pasionate, dar nu chiar scăpate de sub control. Dacă vine galeria lui Poli sau UTA la București nu e niciun pericol să dea jos guvernul. Strigă, eventual rup niște scaune, se îmbrâncesc cu alți suporteri sau cu jandarmii, dar se duc acasă. Nu există pericolul „să se

radicalizeze” sau să le vină alte idei, ca în celebra revoltă „Nika” din Imperiul Bizantin. Acum sportul e profesionist, la fel și politica și reclama electorală neconvențională.

Cu un asemenea rulaj, de 85 de milioane de dolari pe an, nu ești o organizație „de la firul ierbii”. Ești o corporație, foarte atentă la sponsori și la interesele ei de afaceri. Vinzi o marcă, republicană, ambalată în câteva trăsături tot mai vampirizate de colosul politic, care le golește de vigoare, onestitate. De pildă, îi convingi pe tinerii datori vânduți băncilor pentru credite școlare, care cu greu mai au acces la „visul american”, la casă, familie, să idolatrizeze capitalismul. Tot ce ai de făcut e să îi încredințezi că nu există decât alternativa „socialistă”, ce mai: Coreea de Nord, pe care o va aducea echipa adversă. Iar noi suntem de partea binelui, suntem libertarieni economic. Atâta timp cât există un opus în echipa adversă, fidelitatea lor pentru clubul propriu e garantată.

Se va spune că, totuși, Charlie Kirk promova idei în principiu sănătoase, conservatoare, creștine, moderat patriotice. Nu se compară cu prăpăstiile pe care le bagă în cap democrații, cu programul lor LGBT în școli și abolirea granițelor. De acord, dar programul de dizolvare a națiunilor merge neabătut, și sub păstorire „conservatoare”. Genul de creștinism, pe care îl promova Kirk e pe același calapod cu al „mega-bisericilor” predicatorilor evanghelici, care au devenit mari susținătoare ale războaielor. Ce vedem în politica americană e o pângărire a creștinismului, până la a-l aduce în anexa politicului de tip show-business, decât o întoarcere a politicienilor la cele sfinte.

Ironic, sfârșitul pare să i se fi tras lui Charlie Kirk tocmai de la cineva care luase prea în serios basmele celeilalte galerii. Așa se prezintă indiciile în acest moment incipient, că ar fi fost împușcat de un tânăr combinat cu un transsexual, care deci îi reproșa conservatorismul. Pare o ipoteză mai simplă în penibilul ei prostesc decât alte teorii ale conspirației, țesute în ultima săptămână.

Un număr considerabil de tineri americani au fost îndoctrinați cu propaganda degenerată și tembelă a falangei radicale a democraților. Încât au ajuns să nu mai știe nici ce sunt sau să fie convinși că natura poate fi schimbată cu bisturiul sau îmbunată cu panouri solare și trotinete electrice. Mulți se prăbușesc apoi în depresie, în fața unei realități care contrazice fanteziile, se sinucid. Iar alții au început să își verse furia în afară. E o formă neanticipată a extremismului de stânga, în timp ce presa și toată supravegherea a fost mobilizată contra extremismului de dreapta.

E mai simplu să acceptăm o astfel de explicație simplă, fără să ne mai complicăm cu alte scenarii. Deși nu sunt cu totul excluse. Extremiștii „antifa” urăsc cu patimă creștinismul, pe care îl consideră vinovat de „prejudecățile” unei societăți, care nu îi acceptă și nu îi înțelege. Detestă națiunile în care s-au născut, pe care le vor abolite, visează la o utopie libertină, consumeristă, dar plină de programe sociale. Agitatorii din galeria adversă le pot părea ținte legitime, chit că aceia nu cred neapărat cu aceeași patimă în ce detestă ceilalți. Ci doar au găsit o ocupație bănoasă în siajul politicii. Realitatea e uneori absurdă.

O parte din sponsorii *„Turning Point USA”* erau din oligarhia americană cu origini evreiești, foarte legată sentimental de statul Israel. Astfel că ani de-a rândul Charlie Kirk n-a făcut galerie doar partidului Republican, ci și unei țări străine. Ceea ce frizează trădarea, din perspectiva unui patriot american. Adică avea și jobul de a păstra neschimbate raporturile de putere la vârful societății americane, indiferent că ambala asta în misticismul eretic al pocăiților după Evanghelie sau în presupuse interese geopolitice. A mers suficient de departe cu ticăloșia încât să susțină multă vreme genocidul, girându-l în ochii studenților cu bruma lui de credibilitate.

În acel punct, culmea, „ciudații” din echipa rivală erau de partea bună a istoriei. Făceau mitinguri în campusuri împotriva genocidului, când unii ca Jordan Peterson sau Kirk îi numeau „suporteri Hamas”. Și-a mobilizat Kirk baza contra abuzurilor lui Trump contra acelor studenți protestatari? Nu, pentru că el susținea o echipă nu niște principii.

Târziu, foarte târziu, Charlie Kirk a început să aibă unele îndoieli, și să emită și unele critici la adresa politicii criminale a guvernului Netanyahu. A mărturisit că trebuie să aibă grijă ce spune în privința asta, pentru că în realitate știa cum merg lucrurile în sistemul în care era o rotiță din totdeauna. A emis și unele îndoieli în privința reacției la ziua de 7 octombrie, s-a pronunțat împotriva războiului cu Iran.

Dovezi ale unei conștiințe tardive? Poate. Dar la fel de bine și un calcul tactic. Când ești trimis să ții în mână generația tânără și vezi că acolo nu țin mesajele de la FoxNews, Daily Wire și Breitbart, ești oarecum obligat să faci unele concesii, pentru a salva aparențele de credibilitate.

Majoritatea românilor au aflat de Charlie Kirk abia cu ocazia morții. Talentul lui de a polariza galeriile politice a funcționat și post-mortem în cazul lor. Pentru că la noi deja internetul e dezolant de înverșunat între „nicușoriști” și „georgiști”. Așa că n-a fost greu ca unii să îl adopte ca erou martir al trumpismului „suveranist”, iar alții să-l antipatizeze ca „rasist” și „homofob”. O ceartă penibilă, în jurul unei efigii false.

Unic la Charlie Kirk era priza la tineri și capacitatea organizatorică. Genul ăsta de adult care frecventează cu perseverență facultățile și liceele mi s-a părut mereu la limita unei perversiuni. Adică în loc să evoluezi spre lumea adulților, să mișuni în universul plin de hormoni al adolescenților, de unde poți să mai prinzi prospături la limita legii, impresionabile la întâlnirea unor celebrități.

Genul ăsta de apostolat politic prin licee l-au încercat puțini la noi, de la George Mihăiță la Tudor Chirilă și Marius Manole. PSD-iștii, altfel bine organizați, n-au reușit să spargă bariera generațiilor. Au avut odată pe un băiat de la HI-Q, pe care îl făcuseră parlamentar sau ceva pe aproape. Altfel, s-au limitat la concerte mai apolitice la zilele orașelor și comunelor. Influencerii USR-iști au intrat pe nișa asta de vârstă ca în brânză, pentru că partidele mamut n-au investit în niște Charlie Kirk.

Mereu mi s-au părut dubioși adulții care umblă prin licee cu probleme de oameni mari și organizatorii de concursuri de miss. Cântăreții care rămân cu un repertoriu infantil nu sunt departe. Solistul cu voce castrată de la Vița de Vie apare acum într-o reclamă la una din firmele de livrări, care de fapt sunt armate de invazie în masă, camuflate în activitate economică. I s-a schimbat numele unei asemenea firme și el are doar replica asta: „îi vuolt acum!”. El a îmbătrânit, ca orice om, dar cântă un pop-rock cretin, pentru alți boi „rebeli”, care au ajuns corporatiști. Probabil s-a făcut o cercetare de piață că Adi Despot e relevant pentru generația lor. Așa că apare și zice: „iii vuolt acum!”.

Un om normal își pune problema cum va arăta societatea noastră de mâine, când bicicliștii și scuteriștii respectivi vor deveni majoritatea. Dar dacă ești ascultător de „Vița de vie” nu-ți pui probleme de genul ăsta. Te bucuri că îți vine pizza la ușă și că „i vuolt acum!”. Nici reclama, nici muzica lui nu te izbesc ca imbecile sau enervante. Poate chiar te bucuri să afli că „i vuolt acum…”. Dacă, Doamne ferește, l-ar fi împușcat cineva pe Adi Despot, exasperat de reclama aia, acum ar fi devenit un fel de Kurt Cobain, s-ar fi vândut tricouri cu el. Dar va muri de bătrânețe, îndopat cu hamburgeri aduși cu ghiozdanul pătrat. Nu oricine are norocul unei celebrități nemeritate.

SEPTEMBER 22ND, 2025

MAI MULTE DESPRE: EXTERNE • CHARLIE KIRK • PARTIDUL REPUBLICAN • STATELE UNITE ALE AMERICII

#război | #pandemie | #economie | #globalism | #Spengler | #presa | #demografie | #comunism | #marea resetare | #nationalism | #cărți | #transumanism | #filme documentare | #politică | #geopolitică | #spiritualitate | #muzica | contact